

[Bertel Dahlgaard.]

tagelse sker, gaar jeg ud fra, at det sker efter Ønske af de Allierede.

Hvad dernæst angaar det centrale Punkt om den faktiske Fremgangsmaade ved Hvervning, da kan jeg ikke undlade at sige, at jeg blev noget overrasket ved den højtærede Ministers Udtalelse, idet det forekom mig, at den højtærede Minister brugte det Udtryk, at den engelske Regering havde erklæret sig rede til at modtage de unge; den engelske Regering havde tilladt, at denne Hvervning foregik og tilladt Modtagelsen af dem. Det overrasker mig, at disse Udtryk anvendes, og at det altsaa, saa vidt man kan forstaa disse Udtryk, ikke skulde være England der har ønsket denne Hvervning. Jeg for mit Vedkommende havde ikke tænkt mig Muligheden af, at det skulde være den danske Regering, der her var initiativtagende, og jeg vil gerne paa det nuværende Stade sige til den højtærede Forsvarsminister, at jeg tror ikke paa, at Ministeren paa dette Punkt forstaaer Tankegangen i den danske Befolkning. Jeg er overbevist om, at den danske Befolkning ser det ikke som en naturlig Opgave for dansk Ungdom at blive indforskrevet i Tusindtal til fremmede Hære, samtidig med at Danmarks Landbrug, Danmarks Erhvervsliv mangler ung Arbejdskraft.

Hvis den danske Regering har indgaaet Forpligtelser, er det klart, de maa opfyldes, men jeg henstiller, at Regeringen ikke gaar ud over de positive Forpligtelser, som den i dette Øjeblik er indgaaet paa.

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard gav Udtryk for den Opfattelse, at det var efter Ønske fra de Allierede man vilde deltage i Besættelsen. Jeg maa sige, at efter de Udtalelser, der er fremsat af den højtærede Forsvarsminister, er det vist ikke rigtigt. Det er vist Forsvarsministeren eller Regeringen der har fundet paa, at man skulde deltage i Besættelsen, lige saa vel som det er Forsvarsministeren og maaske ogsaa Regeringen der har fundet paa, at man skulde foretage Hvervning.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovligheden ligger det saaledes, at det i Forslaget til Borgerlig Straffelov af 1924, § 131, hed: „Den, som uden Regeringens Tilla-

delse i den danske Stat foretager Hvervning til fremmed Krigstjeneste, straffes med Bøde eller Hæfte indtil 3 Maaneder og under skærpente Omstændigheder med Fængsel i samme Tid.“ I Forslaget af 1928, § 127, stod denne Bestemmelse uforandret, men der kom saa under Behandlingen et Ændringsforslag, stillet af et Mindretal her i Tinget, saa vidt jeg kan se Socialdemokraterne, idet den højtærede Formand var med i dette Mindretal, og dette Ændringsforslag gik ud paa, at Ordene „uden Regeringens Tilladelse“ skulde udgaa, idet man skrev, at Hvervning til fremmed Krigstjeneste bør være ubetinget forbudt. Dette Ønske er imødekommet i det Forslag, der stilledes i 1929, idet Ordene „uden Regeringens Tilladelse“ er gledet ud. Det hedder da ogsaa i Krabbes Kommentar til Borgerlig Straffelovs § 128, at Straffelovens § 128 afløser § 76 i Loven af 1866, dog saaledes, at Kongens Tilladelse ikke forudsættes at kunne hjemle Hvervningens Lovlighed. Det er altsaa fastslaaet i disse Kommentarer, at Kongens Tilladelse ikke hjemler Hvervningens Lovlighed, og dermed mener jeg, at det i alt Fald er fastslaaet, at det, som Forsvarsministeren har tilladt sig, er i Strid med Loven.

Forsvarsministeren (Ole Bjørn Kraft):

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards Udtalelser med Hensyn til Lovligheden af den Hvervning, som nu finder Sted, skal jeg sige, at jeg naturligvis er enig med ham om, at ikke ethvert Myndighedsorgan har denne Tilladelse, men set i Sammenhæng med hele Sagen, som den foreligger, maa man have Lov til at henvise til, at det Kapitel, hvori § 128 hører hjemme, er af en saadan Karakter, at Hvervning maa kunne tillades, naar Regeringen træffer Beslutning derom. I øvrigt skal jeg sige, at min Argumentation ikke hvilede alene paa denne ene Kendsgerning, men ogsaa paa de Betragtninger, jeg fremførte her, da Debatten begyndte: at man maa lægge Vægt paa, at der udtrykkelig tales om fremmed Krigstjeneste, og at Baggrunden herfor naturligvis er, dels at man ikke vil svække den danske Hærs eget Krigsberedskab, dels at man ved en saadan Hvervning kan bringe Landets Neutralitets- og almindelige Udenrigspolitik i Fare, men at denne Begrundelse